

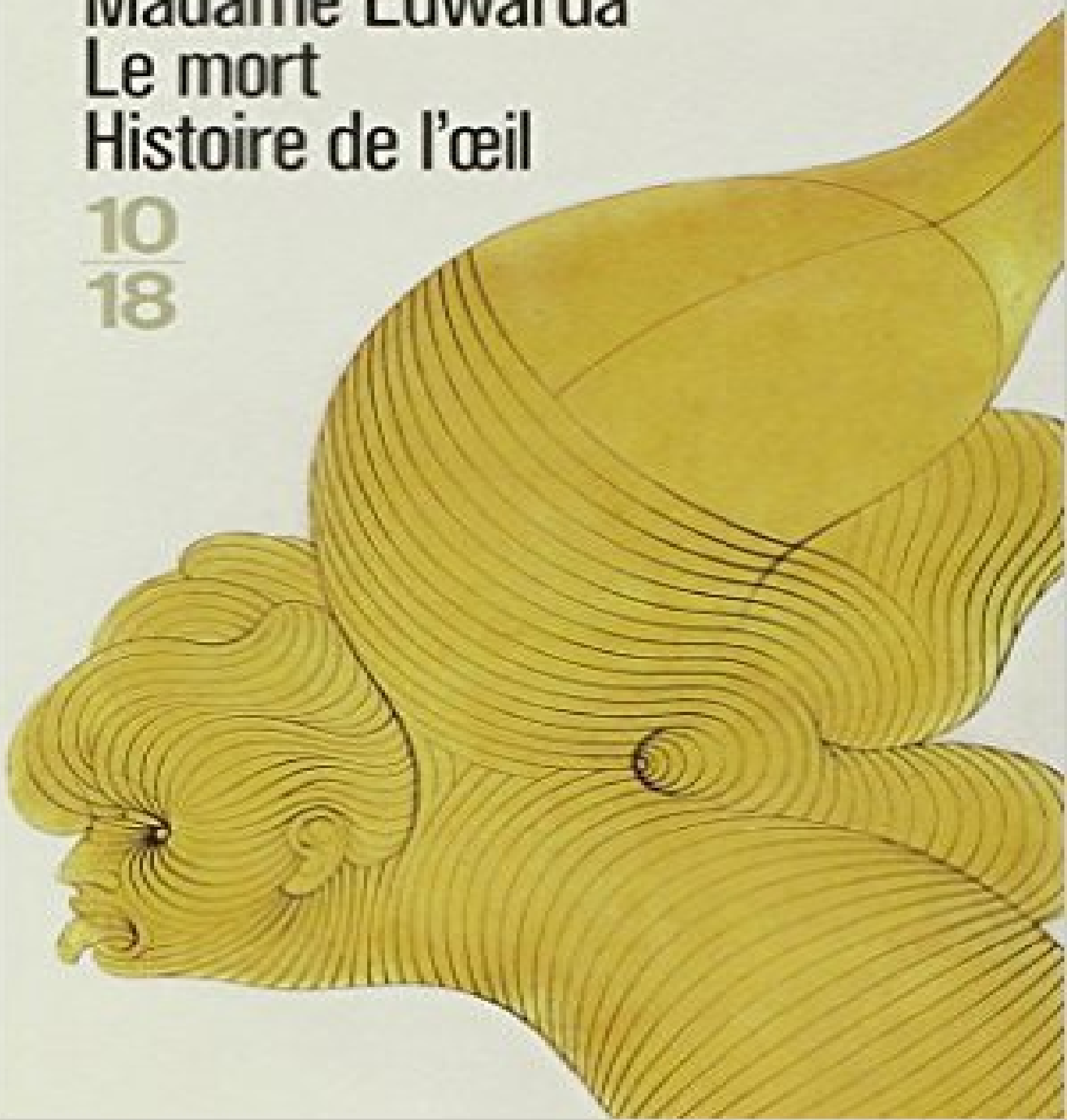
**GEORGES
BATAILLE**

Madame Edwarda

Le mort

Histoire de l'œil

**10
18**

[illegible]

1000

Wang, J. 2003. *China's Foreign Trade*. Beijing: China Foreign Trade Press.

2000

1

10

2.

222

8

10

10

Kẻ Đã Chết

Georges Bataille

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Cái chết nhỏ</u>
<u>KỂ ĐÃ CHẾT</u>
<u>Marie ở lại một mình với Édouard</u>
<u>Marie trần truồng bước ra khỏi nhà</u>
<u>Marie đứng chờ trước quán</u>
<u>Marie vào quán</u>
<u>Marie uống rượu với đám phu trại</u>
<u>Marie moi dương vật của một gã say</u>
<u>Marie khiêu vũ với Pierrot</u>
<u>Marie ngã xuống đất say mềm</u>
<u>Marie muốn nói chuyện</u>
<u>Marie được Pierrot bú</u>
<u>Marie hôn môi mụ chủ quán</u>
<u>Marie uống cả chai</u>
<u>Marie sưng</u>
<u>Marie gặp thằng lùn</u>
<u>Marie thấy hồn ma của Edouard</u>
<u>Marie đứng trên ghế dài</u>
<u>Marie đái trên mình bá tước</u>
<u>Marie tự tắm nước đái</u>
<u>Marie ngã trên mình quái vật</u>
<u>Marie cắn dương vật thằng lùn</u>
<u>Marie bị Pierrot mí</u>
<u>Marie nghe chim hót trong rừng</u>
<u>Marie nôn mửa</u>
<u>Marie ỉa trên cái đồng mửa</u>
<u>Marie dẫn bá tước đi theo</u>
<u>Marie và thằng lùn bước vô nhà</u>
<u>Marie chết</u>
<u>Marie theo người chết vào lòng đất</u>

Cái chết nhỏ

GEORGES BATAILLE

(1897-1962)

Như đau đớn và khoái lạc là hai cảm giác tiếp tuyến, Eros và Thanatos của huyền thoại Hy Lạp là hai mặt của một đồng tiền, theo Georges Bataille, nhà văn kiêm triết gia, tác giả nhiều truyện hư cấu về tình dục. Nếu muốn diễn tả một cách bóng bẩy thì chúng đều là những đoá tà hoa chỉ nở về đêm để đến với những kẻ ưa thao thức. Khoái cảm ngất ngây của tình dục là một “cái chết nhỏ”. Do đó, cái Ác của Georges Bataille tất nhiên là không thể hiểu theo nghĩa của luân lý và đạo đức thông thường. Nó thuộc về Siêu Hình và Huyền Bí.

Là một tác giả ngoài luồng và bị nguyên rủa — vì quan niệm tình dục nồng mùi âm khí của ông — trong một thời gian dài, và đến nay tên tuổi vẫn chưa được nhiều người biết tới, Georges Bataille tin rằng con người bị ám ảnh bởi “thiên nhiên” (nature), một thiên nhiên phóng đảng không có những trói buộc. Vì thế, bất kể những luật lệ do con người sáng chế và áp đặt để thiết lập trật tự xã hội, nỗi ám ảnh đó được bộc lộ trong cái Dâm và cái Chết, hai thái cực đối chọi lại đời sống xã hội trĩu nặng những tabou.

Ngày xưa, từ những cấm kỵ đó (tabou) đã nảy sinh những ước muốn “vi phạm” (transgression), được thể hiện qua các cuộc “vui chơi” (fête), “tế thần” (sacrifice), “hoan lạc” (orgie), nhưng ngày nay chúng đã bị lên án, kết tội, khi người ta vin vào sự hỗ trợ của Thiên chúa giáo. Đó là chưa kể các tôn giáo khác. Bởi thế cho nên qua hành vi rất gần với sự “xuất thần huyền diệu” (orgasme mystique) làm nổ tung những rào chắn cá thể, con người muốn vươn tới một thứ “siêu luân lý” (hypermorale) ở bên ngoài mọi “tiền giả thiết” (présupposition) của đạo đức và tôn giáo.

Dưới đây là lời giới thiệu của nhà xuất bản Jean-Jacques Pauvert dành cho bộ ba truyện *Madame Edwarda - Le mort - Histoire de l'oeil* của Georges Bataille, in trên bìa sau:

“Suy gẫm đến mức vượt qua khả thể của tư duy, tới cái điểm của tim bị hụt hẫng, những khoảnh khắc của ghê rợn và hoan hỉ hợp trùng trong sự ven toàn, lúc cá thể đến với ta trong sự vượt thoát quá sức chịu đựng khiến nó tương đương với Thượng Đế, tương tự với cái không. Đó là ý nghĩa của cuốn sách điên rồ này. Ba truyện gom chung lại ở đây là sự phát biểu chính xác nhất về sự đòi hỏi ghê rợn của một người đã dâng trọn đời sống và đời viết của mình cho cuộc thử nghiệm về những giới hạn. Qua sự thô tục và lẳng mạn, đó là tiếng nói trong sạch nhất mà chúng ta được nghe, và tiếng la thoát ra từ cửa miệng vụn vụn là lời hoan ca lẫn khuất trong cõi im lìm bất tận.”

Tác phẩm chính của Georges Bataille:

Tiểu thuyết: *Histoire de l'oeil* [Câu chuyện về con mắt, 1928]; *Le bleu du ciel* [Màu xanh của trời, 1957]; *Ma mère* [Mẹ tôi, 1966] (xuất bản sau khi ông đã qua đời).

Tiểu luận: *Sur Nietzsche* [Đôi điều về Nietzsche, 1945]; *La Haine de la Poésie* [Hận thơ ca, 1947]; *Les Larmes d'Eros* [Giọt lệ Eros, 1957]; *La littérature et le mal* [Văn chương và cái ác (viết về Emily Bronte, Baudelaire, Michelet, Sade, Proust, Kafka và Genett), 1957).

Nguyễn Đăng Thường

KẺ ĐÃ CHẾT

Tranh siêu thực của Leonor Fini (1908-1996)

Marie ở lại một mình với Édouard

Khi Edouard ngã lăn ra chết, Marie cảm thấy một nỗi trống rỗng, một cơn rợn mình lâng lâng khắp người nàng và nâng nàng lên như một thiên thần. Đôi vú trần của nàng nhú lên trong ngôi thánh đường của mộng mơ, nơi mà cảm giác của sự bất văn hồi khiến nàng cảm thấy kiệt lực. Đứng bên kẻ đã chết, nàng như xa vắng, như đang ở trên nàng, trong niềm khoái cảm ngấm ngấm, rã rời. Nàng biết rằng nàng đang trong cơn tuyệt vọng, nhưng nàng cũng muốn nghịch đùa với nó. Edouard trong lúc hấp hối đã van nàng cởi tuột áo quần.

Marie không thi hành kịp! Giờ đây, nàng đứng đấy, tóc tai rối bù: chỉ có bộ ngực là vươn ra ngoài manh áo cởi vội.

Marie trần truồng bước ra khỏi nhà

Thời gian vừa mới phủ nhận những định luật mà sự sợ hãi khiến ta phải tuân phục. Marie cởi áo và mặc áo choàng trên cánh tay. Nàng khoả thân và bắn loạn. Nàng thoát ra ngoài và vút chạy trong đêm tối dưới cơn mưa tầm tã. Giày xì xụp trong bùn, mưa xối xả trên mặt. Nàng mắc tiểu nhưng vẫn cố chịu. Trong sự dịu êm của cánh rừng, Marie nằm trên mặt đất. Nàng đái rất lâu, nước tiểu ngập đùi nàng. Nằm dưới đất, nàng khẽ hát, bằng giọng điên cuồng, bất khả:

... đó là sự trần truồng

và bạo tàn

Rồi nàng đứng dậy, khoác áo mưa và chạy trong làng Quilly tới cửa quán trọ.

Marie đứng chờ trước quán

Bối rối, Marie đứng trước quán, không có can đảm để bước vô. Từ bên trong vọng ra tiếng la và tiếng hát của đám con gái và bọn con trai say rượu. Marie cảm thấy tay chân run rẩy nhưng nàng thích sự run rẩy đó.

Nàng nghĩ: “Nếu bước vào, chúng nó sẽ thấy mình trần truồng.” Nàng phải tựa người vào tường. Nàng mở banh áo khoác và rút các ngón tay dài trong khe. Nàng lắng nghe, chờ dẫn vì lo sợ, nàng ngửi mùi ẩm ướt rửa chưa sạch trên các ngón tay. Người ta đang hò hét trong quán nhưng sự im lặng lan tràn. Trời mưa: cái tối của hầm rượu, một cơn gió ẩm đang xô dạt những hạt mưa. Một tiếng hát con gái ngân nga một khúc ca ngoại ô buồn bã. Nghe từ đêm tối bên ngoài, giọng hát trầm tư và che phủ bởi các tấm vách quá tê tái não nùng. Tiếng hát dứt. Tiếp theo là những tiếng vỗ tay và dặm chân hoan nghênh.

Marie thổn thức trong bóng tối. Nàng khóc vì nổi bất lực, lấy tay bịt miệng.

Marie vào quán

Biết rằng mình sẽ bước vô quán, Marie run rẩy.

Nàng mở cửa, chập choạng ba bước trước cử tọa: một luồng gió đóng ập cánh cửa sau lưng nàng.

Nàng nhớ đã từng nằm mơ thấy cánh cửa đó đóng ập lại giam hãm nàng mãi mãi.

Đám phu trại, mụ chủ quán, và bọn con gái soi mói nhìn nàng.

Nàng đứng im nơi ngưỡng cửa; mình mẩy lấm bùn, tóc dầm mưa, mắt hoang dại.

Như thể nàng đã hiện hình từ những cơn gió của đêm (người ta nghe tiếng gió thổi bên ngoài). Tấm áo choàng che đầy cơ thể nàng nhưng nàng đã mở banh cổ áo.

Marie uống rượu với đám phu trại

Marie mở miệng hỏi:

“Uống rượu được chứ?”

Mụ chủ quán đáp từ sau quầy:

“Một ly calva?” [1]

Mụ rót đầy một ly nhỏ để trên quầy.

Marie không hài lòng.

“Tôi cần cả chai và vài cái cốc lớn”, nàng nói.

Giọng nói tuy thấp nhưng cương nghị. Nàng nói thêm:

“Tôi sẽ uống chung với họ.”

Nàng trả tiền.

Một tên phu trại mang giày ống lấm bùn rứt rề nói:

“Cô tới đây để mua vui?”

“Đúng,” Marie nói.

Nàng định mỉm cười: nụ cười cưa đôi nàng.

Nàng bước tới đứng sát gã phu trại, dán đùi nàng vào đùi hắn, cầm tay hắn nhét vào giữa đùi nàng.

Khi gã phu trại chạm vào cái khe, hắn rên rỉ:

“Chúa ơi!”

Đỏ mắt tía tai đám con trai nín thinh.

Một đứa con gái, đứng dậy, tới vén một vạt áo choàng của nàng lên.

“Nhìn xem, trần truồng như nhộng!”

Marie mặc kệ, nàng nốc nhanh một ly rượu.

“Cô ấy thích sữa,” mụ chủ quán nói.

Marie ợ, một tiếng đặng cay.

Marie moi dương vật của một gã say

Marie buồn bã nói:

“Xong rồi.”

Mái tóc đen ướt đầm của nàng dán vào khuôn mặt nàng, từng lọn. Nàng lắc lắc cái đầu xinh xắn của mình, trút bỏ tấm áo choàng.

Một tên cục mịch ngồi uống trong góc quán tiến lại phía nàng. Hắn lão đảo, quơ tay loạn xạ, rống:

“Đàn bà khoả thân là để cho chúng ta!”

Mụ chủ quán phán:

“Tôi sẽ tóm anh ở đằng mũi...”

Mụ chủ quán nắm mũi hắn kéo lôi đi.

Hắn rống.

“Không,” Marie nói, “nắm chỗ này mới đúng.”

Nàng xích gần gã say và mở nút quần: nàng kéo trong quần lót của gã ra một dương vật chưa đủ độ cứng.

Dương vật mềm khiến mọi người cười rộ.

Marie, dạn dĩ như một con thú, nốc cạn một hơi ly rượu thứ hai.

Mụ chủ quán, dịu dàng, mắt sáng hoắc như đèn pha, luồn tay sờ cái khe từ phía hậu.

“Ngon lành như đế cấn,” mụ nói.

Marie nốc rượu như sắp chết. Ly rượu vượt khỏi tay nàng. Cái mộng của nàng tàng tàng chệch đôi. Sự dịu dàng của nó thấp sáng quán trọ.

Marie khiêu vũ với Pierrot

Một gã trong đám phu trại đứng riêng biệt, có vẻ hậm hực. Gã điển trai quá mức, mang giày ống cao, bằng cao su trong suốt hảo hạng còn mới toanh.

Marie cầm chai rượu đến chỗ gã đứng. Dáng gã cao, da hồng hào. Marie đập chũm trên đôi chân bít tất phất phới. Gã phu trại giật lấy chai rượu uống từng ngụm.

Hắn thét với giọng sang sảng, khó chấp nhận:

“Đủ rồi!”

Nện mạnh cái chai không xuống bàn.

Marie hỏi gã:

“Uống thêm nhé?”

Gã đáp với nụ cười của kẻ chinh phục: nàng đã thuộc về gã rồi.

Gã tới vặn chiếc quần cầm. Lúc trở lại chỗ cũ, gã vòng tay ôm một bóng hình tưởng tượng, chân phát hoa một điệu vũ.

Gã cầm tay Marie, cả hai biểu diễn một vũ điệu java tục tĩu.

Marie bị vũ điệu lôi cuốn hoàn toàn, đầu nàng hất ngược ra sau, tởm lợm.

Marie ngã xuống đất say mèm

Mụ chủ quán bỗng nhiên đứng phắt dậy, gọi to:

“Pierrot!”

Marie rơi xuống đất: nàng tuột khỏi vòng tay của gã phu trại xinh trai đang sẩy bước.

Thân hình mảnh khảnh, gã sẩy chân, rớt xuống đất với tiếng than của một con vật.

“Đồ dơ!” Pierrot nói.

Gã chùi miệng với mu bàn tay.

Mụ chủ quán chạy tới. Mụ quỳ gối và cẩn thận nâng cái đầu lên: nước bọt, hay đúng hơn nước dãi chảy ra hai bên mép.

Một cô gái mang một cái khăn ướt tới.

Marie tỉnh lại sau vài phút. Nàng đòi với giọng yếu ớt:

“Rượu!”

“Rót cho nó một ly,” mụ chủ quán bảo một cô gái.

Marie được đưa cho một ly rượu. Nàng uống sạch rồi đòi thêm:

“Một ly nữa!”

Cô gái rót rượu thêm. Marie giật lấy ly rượu. Nàng uống như thời gian sắp cạn.

Nằm trong vòng tay của cô gái và của mụ chủ quán, nàng ngẩng đầu:

“Một ly nữa!” nàng nói.

Mante religieuse (Ngựa trời), André Masson

Marie muốn nói chuyện

Đám phu trại, các cô gái và mụ chủ quán xúm xít quanh Marie chờ xem nàng muốn nói gì.

Marie chỉ thổ thê một lời:

“... hừng đông,” nàng nói.

Có vài khi đầu nàng ngã xuống nặng nề. Bệnh, bệnh...

Mụ chủ quán hỏi:

“Nó nói cái gì vậy?”

Không ai biết rõ để trả lời.

Marie được Pierrot bú

Vào lúc ấy mụ chủ quán bảo Pierrot:

“Bú nó đi.”

“Để cô ấy trên ghế hay ở đâu?” một cô gái hỏi.

Họ xúm lại bế xốc Marie lên và kê đít nàng trên cái ghế.

Pierrot quỳ gối, gác hai chân Marie lên vai mình.

Cậu bé đẹp trai mỉm nụ cười chiến thắng và le lưỡi dúi vào chòm lông.

Mỗi mệ, thiên khảo, Marie có vẻ hạnh phúc, nàng mỉm cười không mở mắt.

Marie hôn môi mụ chủ quán

Marie cảm nhận sự tiêu diêu, giá buốt, nhưng đồ bỏ không cần đếm trút hết xuống lỗ cống.

Một ham muốn bất lực giữ lại trong người nàng sự căng thẳng: nàng muốn giải toả cái bụng. Nàng hình dung nổi kinh hoàng của mọi người. Nàng không còn xa cách Edouard.

Âm hộ và đít lộ liễu: mùi đít mùi lồn ướt giải phóng tim nàng và cái lưỡi của Pierrot đang làm nàng ướt đẫm, chẳng khác gì sự buốt giá của tử thần.

Say men và nước mắt ràn rụa tuy không khóc. Nàng há miệng hớp cái lạnh lẽo đó: nàng kéo đầu mụ chủ quán tới gần, mở vực thẩm ngất ngây của môi nàng ra đón nhận sự rã mục của những chiếc răng hư.

Marie uống cả chai

Marie xô mụ chủ quán ra xa và nàng thấy bên trên, tóc tai bơ phờ, cái đầu với đôi mắt hờ hỏ trong hoan lạc. Khuôn mặt của người đàn bà có tướng đàn ông rạng rỡ sự say sưa dịu dàng. Mụ chủ quán cũng say, say đến độ muốn ca vang: trong mắt mụ có những giọt lệ sùng bái.

Nhìn những giọt châu ấy và chẳng còn gì khác nữa, Marie sống trong ánh sáng chứa chan của một người chết.

Nàng thổ thê:

“Tôi khát.”

Pierrot bú gần đứt hơi.

Mụ chủ quán sốt sáng đưa cho nàng một chai rượu.

Marie uống từng ngụm dài cho tới hết.

Marie sượng

... Một sự xô đẩy, một tiếng thét hãi hùng, một tiếng gãy vỡ của ly chai, cặp đùi của Marie có sự co giật của đùi ếch. Đám con trai đã thét gào đang xô đẩy nhau. Mụ chủ quán giúp sức Marie, dìu nàng tới bên chiếc ghế dài.

Đôi mắt nàng trống vắng, đê mê.

Bên ngoài, cơn gió, các luồng gió mạnh đang hung hăng. Những cánh cửa đập trong đêm hoang vắng.

“Hãy lắng nghe,” mụ chủ quán nói.

Có một tiếng gió hú dài và rên rĩ trên các ngọn cây, như một tiếng gọi điên cuồng.

Cửa quán bỗng mở tung vào lúc đó và một cơn gió lốc thổi tốc vào.

Marie cũng đứng phắt dậy vào lúc đó, loã lồ.

Nàng la to:

“*Edouard!*”

Và nỗi lo âu đã biến tiếng nói của nàng thành tiếng hú nổi dài của gió.

Marie gặp thẳng lùn

Từ đêm tối đầy hiểm nguy, một người đàn ông bước ra, nhọc nhằn sụp một cây dù: hình dáng chuột của hắn nổi bật trong khung cửa mở.

“Mời ngài bá tước vào!” mụ chủ quán nói. Mụ lão đảo.

Người đàn ông lùn bước vào quán, không thốt một lời.

“Ngài bị ướt hết cả rồi,” mụ chủ quán tiếp tục nói và khép cửa lại.

Người đàn ông lùn có vẻ trịnh trọng khác thường, hắn có bề ngang và cái lưng gù, cái đầu to lún vào vai.

Hắn cúi chào Marie, rồi day qua đám phụ trại.

“Chào cậu, Pierrot,” hắn nói và đưa tay ra siết mạnh tay người thanh niên, cởi hộ dùm tôi tấm áo choàng nếu anh muốn.

Pierrot giúp bá tước cởi áo khoác. Bá tước véo chân anh.

Pierrot mỉm cười. Bá tước vui vẻ bắt tay những người khác.

“Xin phép cô,” bá tước nghiêng mình nói.

Bá tước ngồi xuống chiếc bàn của Marie trực diện nàng.

“Mang rượu ra cho mọi người cùng uống,” bá tước nói.

“Tôi uống nhiều rồi, gần tè trên ghế,” một cô gái nói.

“Cứ uống và cứ ỉa nhé, cô bé ơi...”

Bá tước ngưng nói bất thành linh, xoa hai bàn tay mình vào nhau.

Không thiếu vẻ phóng túng.

Marie thấy hồn ma của Edouard

Marie ngồi im, không nhúc nhích, nhìn bá tước và đầu nàng choáng váng.

“Rót rượu đi,” nàng nói.

Bá tước rót rượu vào ly.

Marie nói thêm, ôn tồn:

“Tôi sẽ chết vào lúc hừng đông...”

Cặp mắt xanh đánh thép của bá tước soi mói nhìn nàng.

Đôi mày vàng nhướng lên khiến các nếp nhăn trên vầng trán rộng thêm sâu.

Marie nâng ly và nói:

“Xin mời!”

Bá tước cũng nâng cốc lên để uống: cả hai nốc cạn ly cùng một lúc.

Mụ chủ quán tới ngồi cạnh Marie.

“Tôi sợ,” Marie nói với mụ chủ quán.

Mắt nàng không rời bá tước.

Nàng như bị nấc cụt: nàng rỉ tai mụ chủ quán với giọng khẩn loạn:

“Đó là hồn ma của Edouard.”

“Edouard nào?” mụ chủ quán hỏi với giọng thấp vừa đủ nghe.

“Anh ấy chết rồi,” Marie nói cùng một giọng như trước.

Nàng cầm tay mụ chủ quán lên và cắn.

“Đồ quỷ,” người đàn bà bị cắn la hét. Nhưng rút tay ra, mụ chủ quán vuốt ve Marie và hôn vai nàng. Mụ chủ quán nói với bá tước:

“Cô ấy dù sao cũng dịu dàng.”

Marie đứng trên ghế dài

Tới phiên ngài, bá tước cũng hỏi:

“Edouard là ai?”

“Anh hết biết mình là ai rồi nhé,” Marie nói.

Nhưng lần này giọng nàng đã bị vỡ:

“Cho anh ấy uống rượu đi,” nàng yêu cầu mẹ chủ quán.

Nàng có vẻ đã cạn sức.

Bá tước uống ly rượu nhanh như chớp nhưng thú nhận:

“Rượu không gây hiệu quả ở tôi.”

Người đàn ông có bề ngang và cái đầu nặng, ử ê nhìn Marie như có ý muốn làm phiền.

Hắn luôn luôn nhìn mọi vật như vậy, cái đầu ngay ngắn giữa đôi vai.

Hắn gọi:

“Pierrot!”

Gã phu trai tiến lại:

“Con nhỏ đó khiến tao nứng cặc,” người đàn ông lùn nói. “Mày có muốn ngồi lại đây với tao không?”

Gã phu trai ngồi xuống, bá tước vui vẻ nói thêm:

“Mày làm ơn sục cặc tao đi. Tao không dám hỏi con nhỏ đó...”

Hắn cười.

“Nó không có thói quen của quái vật như ông đâu.”

Vào lúc đó, Marie bước lên ghế dài.

Marie đá trên mình bá tước

“Tôi sợ,” Marie nói, “ông giống một cái trụ đá.”

Bá tước không đáp. Pierrot cầm cặc ngài.

Quả thật ngài đứng đưng như trụ đá.

“Ông đi đi,” Marie nói, “nếu ông không đi thì tôi đá trên mình ông...”

Nàng leo lên bàn và ngồi chồm hổm.

“Cô sẽ thấy tôi hoan hỉ,” quái vật đáp. Cái cổ của bá tước không thuận tiện: khi nói chuyện chỉ có cái cằm là nhúc nhích.

Marie đá.

Pierrot sục cặc bá tước tơi bời, nước đá bắn vào mặt ông.

Bá tước đỏ mặt và nước tiểu chảy ngập mặt ông. Pierrot sục cặc như người ta chơi và dương vật xẹt tinh dịch lên áo gi-lê. Người đàn ông lùn rên với những cái nẩy giật từ đầu xuống chân.

Marie tự tắm nước đá

Marie tiếp tục đá.

Trên bàn giữa ly cốc và các chai rượu nàng lấy tay hất nước đá lên mình nàng.

Nàng tắm nước đá lên chân nàng, mông nàng và mặt nàng.

“Nhìn xem, tôi đẹp quá.”

Ngồi xổm, cái lồn ngang đầu quái vật, nàng ra lệnh bảo nó banh nếp da lồn đến phát ghê.

L'amitié (Tình bạn), 1957, Léonor Fini

Marie ngã trên mình quái vật

Marie với một nụ cười chua cay.
Một cảnh tượng xấu xa ghê rợn...
Nàng trượt một chân: âm hộ đập vào đầu bá tước.
Bá tước mất thăng bằng và té.
Cả hai rơi xuống đất la lối om sòm, trong những tiếng rồn rảng không thể tưởng tượng nổi.

Marie cắn dương vật thẳng lùn

Dưới đất có một cuộc hỗn chiến dễ sợ.
Marie lên cơn, cắn dương vật thẳng lùn.
Pierrot quật ngã nàng, căng hai tay nàng ra như trên thập giá: những người kia kèm chân nàng.
Marie rên rỉ:
“Buông tôi ra.”
Rồi nàng im lặng.
Cuối cùng nàng thở mạnh, mắt nhắm nghiền.
Nàng mở mắt ra. Pierrot mặt đỏ au, mồ hôi nhễ nhại, đang nằm trên mình nàng.
“Đéo tôi đi,” nàng nói.

Marie bị Pierrot mí

“Mí nó đi, Pierrot,” mụ chủ quán nói.
Họ lảng xảng quanh nạn nhân.
Marie đầu rũ xuống, khó chịu vì những sự chuẩn bị đó. Những người kia dang tay chân nàng ra. Nàng thở nhanh, tiếng thở huyên náo.
Toàn cảnh, trong sự chậm chạp, gợi hình ảnh một cuộc giết mổ lợn, hay tẩm liệm một vị thần.
Pierrot tuột quần, bá tước đòi gã phải khoả thân.

Gã trai tơ xông xáo như con bò mộng: bá tước giúp cho cái dùi chui vào dễ dàng. Nạn nhân co giật vùng vẫy: một cuộc vật lộn đầy hận thù khôn tả.

Những người kia giương mắt nhìn, môi khô, lúng túng vì sự cuồng nhiệt quá mức. Các cơ thể gắn liền nhau bởi cái dùi của Pierrot cuối cùng lẫn xuống đất vung vít. Rốt cuộc, tận dụng sức lực đến rã rời, gã phu trại đuối hơi phát ra một tiếng rống, xuất tinh, Marie đáp ứng bằng sự co thắt của cái chết.

Marie nghe chim hót trong rừng

Marie tỉnh lại.

Nàng nghe tiếng chim hót trên cành lá trong rừng.

Tiếng hót, vô cùng êm ái chuyển từ cành này sang cành kia từ cây này qua cây nọ. Nằm duỗi người trên cỏ ướt nàng nhìn thấy khoảng trời trong: ngày đã trở lại.

Nàng nghe lạnh, chìm vào một hạnh phúc tái tê, lửng lơ trong một cõi trống vắng khó hiểu. Tuy nhiên, như nàng có thể ao ước được ngẩng nhẹ đầu lên và nàng đang mệt mỏi ngã chúi xuống trên mặt đất, nàng vẫn chung thủy với ánh sáng, với cành lá, với chim chóc ngụ trong rừng. Trong nháy mắt ký ức của những sự rứt rề từ thời thơ ấu chợt hiện về. Nàng nhìn thấy, cúi xuống trên người nàng, cái đầu to và chắc của bá tước.

Marie nôn mửa

Cái mà Marie nhìn thấy trong đôi mắt của thằng lùn là sự khẩn khoản của cái chết. Cái khuôn mặt đó không diễn tả được điều gì khác hơn là sự tỉnh mộng khôn nguôi, mà sự ám ảnh ghê gớm đã biến thành vô liêm sỉ. Nàng cảm nhận một nỗi hận thù đột ngột cuối cùng, và nhìn cái chết tới gần, nàng đâm sợ hãi.

Nàng chồm dậy nghiêng chặt răng trước con quái vật đang quỳ.

Đứng thẳng người, nàng run rẩy.

Nàng bước lui, nhìn bá tước và nôn ọe.

“Mi thấy đó,” nàng nói.

“Đỡ chưa?” bá tước hỏi.

“Chưa,” nàng nói.

Nàng nhìn thấy cái đồng mửa trước mặt nàng. Tấm áo choàng rách không đủ che chở nàng.

“Chúng ta đi đâu?” nàng hỏi.

“Về nhà cô,” bá tước đáp.

Marie ỉa trên cái đồng mửa

“Về nhà tôi,” Marie rên siết. Đầu nàng lại choáng váng.

“Mi có phải là ác quỷ, đòi theo ta về nhà?” nàng hỏi.

“Đúng,” thằng lùn nói. “Thì thoảng có kẻ gọi ta là ác quỷ.”

“Ác quỷ à,” Marie nói, “ta ỉa trước mặt ác quỷ.”

“Cô đã nôn rồi.”

“Tao sẽ ỉa.”

Nàng ngồi xổm và ỉa trên đồng mửa.

Quái vật vẫn còn quỳ.

Marie tựa người vào một gốc sồi. Nàng đổ mồ hôi, trong cơn đồng thiếp.

Nàng nói:

“Những cái đó, chẳng là gì cả. Nhưng ở nhà tao, mi sẽ lo sợ... Muộn rồi...”

Nàng lắc đầu và, dữ tợn, bước thẳng tới chỗ thẳng lùn, kéo cổ áo và thét:

“Mi đi theo ta chứ?”

“Tuân lệnh,” bá tước nói.

Rồi nói thêm, với giọng gần như thấp:

“Nàng ngang bằng ta rồi đó.”

Marie dẫn bá tước đi theo

Marie, đã nghe rõ hết, nàng chỉ nhìn bá tước. Bá tước đứng dậy:

“Chưa ai dám nói với ta như thế,” bá tước thì thầm.

“Mi có thể bỏ đi,” nàng nói. “Nhưng nếu mi theo ta...”

Bá tước lạnh lùng ngắt lời nàng:

“Tôi sẽ đi theo cô. Cô sẽ hiến thân cho tôi.”

Marie hung hãn:

“Đã đến lúc,” nàng nói. “Hãy theo ta.”

Marie và thẳng lùn bước vô nhà

Marie và thẳng lùn rảo bước.

Ngày đã lên khi họ tới nơi. Marie đẩy cổng sắt. Họ bước trên một lối đi có cỏ thụ: ánh nắng vàng rực rỡ trên các ngọn cây.

Marie trong cơn quạu quọ biết rằng nàng đồng ý với mặt trời. Nàng đưa bá tước vào phòng ngủ.

“Thế là xong,” nàng tự nhủ. Nàng cảm thấy mỗi mệ, hần học, hững hờ.

“Cởi đồ đi,” nàng nói, “ta chờ mi trong buồng bên cạnh.”

Bá tước cởi áo quần không vội vã.

Ánh nắng chiếu xuyên qua lá cành lốm đốm trên tường và các vệt nắng lấm tấm khiêu vũ.

Marie chết

Bá tước cương cứng.

Dương vật dài và đỏ nhạt.

Cơ thể loã lồ và dương vật dị hình của ác quỷ. Cái đầu lún vào đôi vai xương xẩu quá cao, xanh xao và cọt nhả.

Hắn thềm muốn Marie và tư tưởng chỉ dồn vào sự ham muốn đó.

Hắn đẩy cửa bước vào. Buồn bã loã lồ nàng chờ hắn trước giường, kêu gọi và xấu xí: cơn say và cơn mệ đã vệt ngã nàng.

“Ngài sao thế?” Marie hỏi.

Người chết, bề bộn, đầy ắp căn phòng...

Bá tước với giọng nhẹ nhàng đáp ứng.

“... tôi không biết ...”

Bá tước phải tựa người vào ghế: dương vật đã mềm nhũn.

Marie có một nụ cười ghê gớm.

“Xong rồi!” nàng nói.

Nàng có vẻ dần dần xoè bàn tay ra khoe một cái bóng đèn vỡ. Cuối cùng, nàng ngã quy.

Marie theo người chết vào lòng đất

... Cuối cùng bá tước thấy hai cỗ xe tang nối đuôi nhau hướng thẳng về phía nghĩa địa.

Thằng lùn huýt sáo:

“Nàng đã đánh lừa ta...”

Bá tước không nhìn thấy con kênh và trượt chân ngã.

Một âm thanh nặng nề, trong khoảnh khắc, phá tan sự im lặng của nước.

Chỉ còn mặt trời.

HẾT

[1] calvados: rượu táo

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>